

er vistnok Ordene; men, hvis det er Tilfældet, saa staaer der paa ingen Maade, at Folkethinget under saadanne Omstændigheder skulde nægte sit Samtykke til Udgiften, det ligger der overhovedet ikke deri; men for at Udgiften kunde bevilges, var jo baade Regeringens og det andet Things Samtykke nødvendigt. Det forekommer mig derfor, at den Bemærkning, som den ærede sidste Taler gjorde, er aldeles ubesøiet, da der slet ikke ligger noget Saadant i mine Ord, som han har villet lægge ind i dem. Det er kun ved hans egen Forføkning, at han staaer noget Saadant ud, og saa retter han en Behreidelse til mig paa Grund af denne Fortolkning.

Fischer: Det kan ikke undre mig, at den ærede Forslagsstiller ikke har de Ord, som han udtalte, dengang han indbragte Lovforslaget, ved Haanden, og jeg skal derfor tilføie, at der ganske rigtigt staaer, at man dog ikke kunde være sikker paa Dpfylbelsen af den indgaaede Contract; men det er forudsat af den ærede Forslagsstiller som Noget, man vistnok kunde slutte sig til, af hvad der var passeret, at selv om en Contract havde foreligget og selv om den havde været billiget af Folkethinget, kunde man ikke være sikker paa Dpfylbelsen; men jeg mener, at da noget Saadant aldeles ikke har foreligget, har den ærede Rigsdagsmand heller ikke havt tilstrækkelig Grund til at udtale den Slutning, som han har udtalt; thi dersom noget Saadant engang kom til at foreligge, saa vilde man dog først være istand til at see, hvorledes alle Parter vilde stille sig til Sagen.

Monrad: Jeg lægger just ikke megen Vægt paa at forsøgte Udtryk, som ere faldne under en anden Behandling, isærdeleshed i Anledning af en saadan Sag, men jeg maa her bemærke, siden jeg endelig skal nødes til det, at Ministeriet jo gjorde bestemt Indsigelse imod Forslaget. Der er al Grund til at antage, at, dersom Ministeriet ikke havde gjort denne Modstand, vilde Sagen være gaaet igiennem. Jeg skal tilføie, at den Hovedgrund, hvorpaa Ministeriet støttede sin Modstand, var den, at Bevillingen af et saadant Honorar vilde være i

Strid med Loven om Rigsretten, og den samme Indvending vilde jo kunne blive gjort gjældende af Regeringen, selv om der forelaa en saadan Contract. De Ord, som jeg har brugt, gibe efter min Mening ingen Anledning til Misforstaaelse. Det er muligt, at man kan forstaae dem saaledes, som den ærede Taler har gjort, men det kan jeg virkelig ikke gjøre noget ved. Den ærede Rigsdagsmand burde opfatte dem i den bedste Mening saaledes, at han ikke forargedes over dem; han har imidlertid forstaaet dem paa en anden Maade, men det er min Mening, at de ikke kunne forstaaes saaledes. Jeg troer hermed, at denne Sag kan være tilstrækkelig afgjort.

Justitsministeren: Jeg skal indskrænke mig til den Bemærkning, at der selvfølgelig fra Regeringens Side Intet kan være imod, at det indbragte Lovforslag vedtages.

Schering: Hvorledes vil man forholde sig, isald Folkethinget ikke vil benytte nogen af de Advocater, som ere ansatte ved Høiesteret? Vil man ved dette Lovforslag være kommen ud over Banffeligheden? Banffeligheden vil altid blive tilbage. Naar nu Folkethinget som Person antager en Advocat, er da Folkethinget berettiget til, som andre Personer, udenfor det Salair, som tilkjendes af Rigsretten, at give et eget Salair? Jeg troer, at dette Spørgsmaal ganske simpelt kan besvares derhen, at det maa være forud bestemt, og i saa Fald falder denne Udgift sammen med alle Rigsdagens andre Udgifter, hvoraf følger, at det maa være Formanden, som kommer til at afgjøre denne Sag. Og hvorledes kan det blive forud bestemt? Dertil hører idetmindste, at den til den Tid værende Formand maa være bleven enig med de Paagjældende om, at en saadan Afstale er truffen, og at det er ført saaledes til Bogs, at det findes i Archivet, eller, om man vil gaae videre, at Folkethinget i dets Heelhed er kommet til en Beslutning om en saadan Sag; men Alt, hvad der ikke er blevet afgjort paa en af disse to Maader, kan ingenlunde siges at være skeet paa Folkethingets Begne eller ved Folkethinget; jeg taler slet ikke om det, der er bagved. Spørgsmaalet er kun;